

SPEJDERNES MAGASIN

39. årgang

nr. 2 . februar 1955

VED LEJRBÅLET

SPEJDERCHEFEN HAR ORDET

Til Canada for 10 kr.?

I sidste nummer af »Spejdernes Magasin« var der en artikel om Jamboreen i Canada 1955, men det er muligt, at du ikke har tænkt så meget over den, fordi deltagelse i Jamboreen ville koste ca. kr. 3.000.

Vi ville jo gerne have, at der kom en del spejdere med fra vort korps. Vi overvejer derfor at lave et lotteri, som alle kunne deltage i, der den 1. juni 1955 er fyldt 14 år, og som ikke er fyldt 18 år ved Jamboreens begyndelse. Det skulle så tillige kræves, at de, der vinder, skal være 2. klasses spejdere.

En lodseddel skulle så koste 10 kroner, og man skulle kun kunne købe 1 lodseddel hver. For hver 300 lodsedler, der solgtes, skulle der udtrækkes 1 vinder.

Det vil naturligvis ikke være nødvendigt, at I er 2. klasses spejdere, når I køber lodseddelen.

Derimod vil det være nødvendigt, at I er det den 1. juni, hvis I skulle være så heldige at vinde en af rejserne, så det er vist bedst at gå i gang med at træne til 2. klasses prøven allerede nu.

En sådan chance til at komme til Amerika og Canada til en så billig pris er der vist kun få mennesker, der får i hele deres levetid. Så, hvis lotteriet bliver til noget, er det nok værd at prøve lykken og købe en lodseddel samt sætte et arbejde ind på at blive 1. klasses spejder, hvis I er over 15 år — samt at få taget nogle duelighedstegn, for både amerikanske og canadiske spejdere er meget målbevidste i deres uddannelse og tager derfor mange duelighedstegn.

Selvfølgelig har alle, der opfylder de her nævnte betingelser, mulighed for at komme med, således som nævnt i sidste nummer, hvis de selv kan betale de 3.000 kr. for deltagelse.

At spejderbevægelsen er en verdens-omspændende bevægelse, er noget som vist alle danske spejdere er klar over, ikke mindst de som har været med til Jamboretter. Jamboreetterne er en dansk opfindelse; det var den nuværende divisionschef for Nørrejyske division, skovrideren i Rold skov, Jens Hvass, der indførte dem. Der har været mange Jamboretter herhjemme, og der vil også blive afholdt nogle til sommer. Mange steder i verden er man gået over til denne form for international lejr, fordi det er billigere for spejdere at deltage i en sådan international lejr end i de store Jamboreer.

»Jamboree« er en indiansk betegnelse for en sammenkomst mellem stammernes dygtigste unge mænd, som kappes i forskellige

Opslagstavlen studeres i jamboreen i Frankrig i 1947.

sportsfærdigheder. Den første internationale sammenkomst af spejdere fandt sted i 1920. Den afholdtes i London, og spejderne var indkvarteret i en stor udstillingshal, Olympiahallen. Det var ved denne lejlighed, at stifteren af spejderbevægelsen, Baden-Powell, blev udnævnt til verdensspejderchef. Den 2. Jamboree blev holdt i Danmark i 1924 på Ermelundssletten som en stor lejr, og den var således den første Jamboree i sin art, og alle senere Jamboreer er derefter lavet efter det danske mønster.

I betragtning af, at der er flere millioner spejdere på den vestlige halvkugle, har man derfor besluttet sig til for første gang at lave en Jamboree derovre, nemlig i Canada, selvom man er klar over, at deltagelsen fra de europæiske lande ikke vil blive så stor.

Ove Holm.

Baden-Powell underholder sig med 2 ulveunger i jamboreen på Ermelundssletten i 1924.

INTERNATIONALT

Planlægningen af sommerens ture er nu i fuld gang rundt omkring, kan jeg tænke mig, og korpset har fra forskellige lande allerede modtaget indbydelser til at sende patruljer eller troppe. Her er de indbydelser, vi har fået:

Holland. Spejderne fra Amersfoort arrangerer en jamborette fra den 4. til den 11. august 1955 ved Soest i Midtholland, ikke langt fra det kongelige slot Soestdijk. Rejsen frem og tilbage må I selv betale, og lejrkontingentet er sat til 20 Gylden (ca. 37 kroner). En trop eller en patrulje er indbudt — hvilken division kan klare det?

Endvidere foreligger indbydelse til 2 troppe på hver ca. 30 spejdere (eventuelt også enkelte patruljer) til jamborette ved Rotterdam fra 26. juli til 6. august. Pris: 50 gylden (ca. 92 kr.) pr. deltager, indbefatter alt fra ankomst til og afrejse fra Rotterdam (herunder 2 udflugter og forskellige udstillings- og museumsbesøg m. v.).

Interesserede troppe bedes gennem divisionerne og eventuelle patruljer gennem deres tropsførere henvende sig til korpskontoret inden 1. april 1955.

Østrig. Spejderne i Nederøstrig indbyder til lejr fra 11. juli til 23. juli nær Wailhofen a. d. Ybbs, ca. 150 km vest for Wien. Der er indkvartering efter lejren. Indbudt er en patrulje på 8 spejdere i alderen 13 til 17 år og 1 fører. Der skal kun betales for rejsen frem og tilbage og fra lejr til indkvarteringssted. Men også andre kan deltage — er det f. eks. en trop, der tager afsted, må der for resten af troppen betales 120 østrigske shilling (ca. 33 kroner) pr. deltager. For rovere arrangeres der en særlig lejr i

bjergene ikke langt fra spejderlejren.

England. Spejderne i London indbyder til patruljeamborette i Gilwell Park således: Indkvartering 16. juli til 27. juli, lejr 27. juli til 6. august. Indbudt er indtil 4 patruljer à 6 spejdere, alder 15 til 18 år. Hele opholdet er gratis fra ankomst til London til afrejsen derfra den 6. august.

Sverige. Der holdes en del landslejr, nærmere betegnet 6.

Midnatssollejren: Ved Torne Träsk i Lappland, fra 23. juli til 31. juli. Pris 40 sv. kr.

Vestkystlejren: Ved Dyrsten på øen Orust nord for Göteborg, fra 22. juli til 1. august. Pris 35 sv. kr.

Østkystlejren: Ved Breviksnäs 70 km sydøst for Norrköping, fra 24. juli til 2. august. Pris 40 sv. kr.

Tunabergslejren: Ved Oxelösund i Södermanland, fra 22. juli til 1. august. Pris 35 sv. kr.

Gotlandslejren: På Gotland, fra 2. august til 12. august. Pris 51 sv. kr.

Snapphanelejren: Ved Broby, 10 mil nordøst for Malmö, fra 18. juli til 28. juli. Pris 42 sv. kr.

Patruljer eller troppe kan deltage.

Hvis I efter at have læst om disse indbydelser skulle få lyst til at tage til udlandet til sommer til en af disse lejre, så skriv til korpskontoret med din tropsførers anbefaling, og vi

Kay Lauritzen skriver om:

UDENLANDSKE LEJRE BRUGTE FRIMÆRKER

skal sætte dig i forbindelse med vedkommende lejrarrangør. Desværre kan korpset ikke påtage sig at arrangere de enkelte rejser, derom må I henvende jer til et rejsebureau eller på jernbanestationen — der er særlig billige nordiske rundrejser.

Skriv til os så snart som muligt, og helst ikke senere end 1. marts — til nød 15. marts — for husk på, arrangørerne skal også have tid til at træffe forberedelserne til at modtage jer o. s. v.

Husk, at I ved alle rejser i udlandet i uniform skal medbringe også et af korpset udstedt internationalt »spejderpas« foruden det sædvanlige politipas.

Brugte frimærker.

Nu er julen og nytåret ovre, tilbage er en mængde julekort. På hvert af disse kort sidder et frimærke, og har I nogen sinde tænkt over, at hvis man samlede alle disse frimærker sammen, så var de måske af en ikke helt ringe værdi — hvis de altså kunne sælges f. eks. i Australien eller Sydamerika.

Jeg véd godt, at nogle af jer nu vil sige, ja, men dem samler vi da allerede sammen til forskellige velgørende selskaber, til tuberkulosebekæmpelse, ydre mission og lignende, og det er også ganske stort, men der er stadig for mange frimærker, der går tabt. Den nye direktør — Dan Spry, der besøgte Danmark sidste sommer — har også ment det, og har fundet ud af, at hvis han kunne få en masse spejdere verden over til at samle alle de frimærker, de kom i nærheden af, så kunne han få dem solgt på en fordelagtig måde, og derved skaffe sig penge til at hjælpe spejderne frem i mange af de lande, hvor der ikke er så meget og så grundfæstet spejderarbejde, som her i landet.

Det er faktisk et arbejde, alle kan (fortsættes side 39)

Lance Crawford og Melvin Carlson var ved at dreje ind i gården ved deres lille blokhus, da de hørte skriget.

»Hvad var det?« Melvin Carlson hviskede:

»En hund.« Lance Crawford lod sine skolebøger falde i sneen. »Den trænger til hjælp — hvis det ikke er for sent!«

Lance for afsted gennem det blågrå arktiske tussmørke efter lyden. Melvin fulgte efter. Der lød endnu et skrig, hæs, træt, uden megen kraft, og Lances lange ben gædede farten. Et kor af Alaska-hundestemmer rejste sig, klynkende, stønnende, men blev øjeblikkelig bragt til tavshed af en hård menneskelig stemme.

»Det er fra Sonny Shorts vædde-

Da Sonny svingede rundt, så han for første gang Lance.

»Giv slip,« brølede Sonny. »Hvis du blander dig i det, vil jeg give dig den samme behandling, som jeg giver denne omstrejfer!«

»Jeg har til hensigt at give dig en lektion. Behandle en hund på den måde.« Lance holdt stadig fast i enden af pisken. Lad os slippe pisken og udveksle lektioner!«

Forskrækket ved Lances mod stod Sonny et øjeblik og tog mål af ham. Han så Lances slanke højde, tænkte på sin egen tunge, muskuløse krops fordelagtige vægt. Desuden havde han pisken ved hånden!

»Det passer mig godt. Giv slip på min pisk og jeg vil give dig en lektion med de bare næver!«

væddeløbsslæde stolt og tillidsfuld. Melvin Carlson ventede.

»Smoky er bevægelig, meget endda,« Lance lo til Melvin. »Der er fart over den. Og styrke. Se på de knæled. Hjulbenet og med indadvendte tæer som en and. Det betyder, at den kan springe og trække. Og ikke slingre til den ene side, sådan som de kalveknædede hunde gør det.«

Melvin Carlson tog også mål af Smoky som en hunde-opdrætter gør. Men de hunde, han kendte, var de udenfor værende jagthunde. Melvin var, hvad man i Alaska kalder en »cheechako«, d. v. s. en nyankommen, som delte Lances hus med ham, medens de begge gik i den højere skole i Fairbanks.

LANCE OG HANS HUND, SMOKY

En fortsat fortælling fra Alaskas snedækkede egne.

Af JACK LANDRU (BOYS LIFE).

Tegninger: GÜNTHER HANSEN.

løbskennel,« råbte Lance tilbage til Melvin.

Nu kunne Lance se det høje ståltrådshegn, inden for hvilket Sonny's grå Grønlandsspidser, hvis hoveder var dækket af masker, var bundet. Hundene stirrede mod Sonny's fiskehus. Lance for rundt om hjørnet ved fiskehuset og så Sonny Shorts korte, kraftige skikkelse, med ryggen til ham, stå bøjet over det udhængrede legeme af en ung sort og hvid uægte hund. Sonny greb fat i dyrets lange hængende ører og ruskede dets hoved.

Chokeret og ubevægelig så Lance Sonny gå et skridt tilbage, løfte sin slangeskindspisk og lade piske-snærten suse over dyrets hvide snude.

Endnu engang løftede Sonny sin arm med pisken. Han pustede. »Stjæle min laks, ville du!«

Lances øjne, vidtåbne af vantro, fløj hen over den brudte lås og åbne dør til fiskehuset, den halvædte laks, der lå på sneen tæt ved. For dette blev en udhungret halv pisket til døde! Sonny's pisk svingede tilbage mod Lance, bestemt for det næste dødbringende slag.

»Stands det!« Lance sprang frem og greb pisken, medens den hvirvlede midt i luften.

Snart var kampen i gang, og skønt Sonny greb til at bruge sin pisk, blev han alligevel den lille og måtte ned i sneen. Melvin var nu kommet til, men kampen var da forbi.

»Den sultede. Den brød ind i Sonny's fiskehus og åd,« sagde Lance.

Han knælede ned ved siden af dyret. Hunden prøvede at løfte hovedet, men det gled blot fra side til side i sneen. Dens sorte øjne så modigt ind i Lances, dens læber skiltes, og hvide tænder kom til syne.

Sonny rullede rundt og stønnede. »Forsvind herfra,« mumlede Sonny. »Forsvind og tag den bastard med dig. Og kom ikke tilbage.«

Lance, der sad på hug, skød huen tilbage i nakken og sagde koldt:

»Jeg tager hunden til vort hus. Den er min nu. Men jeg kommer tilbage,« lovede han, »hvis jeg nogensinde hører noget skrig herovre fra.«

To uger senere var Smoky, som Lance Crawford kaldte den uægte hund, glat og ved strålende helbred. For Lances øvede øje, gav den løfter om at blive en god forspands-hund. Lance bragte den ind i deres gård i seletøj, medens den trak en

»Men de ører!« stønnede Melvin. »Så store og flagrende. Har Alaskas slædehunde ikke spidse ører?«

»Alle dem, jeg har haft med at gøre,« tilstod Lance, »men Smoky — ja, hunde løber jo ikke på deres ører. Smoky har noget, der er vigtigere. Han har mod. Glem ikke at han åbnede gabet mod Sonny og mod mig, da han kunne regne ud, at han kun havde sekunder at leve i.«

»Hvis den blot kunne have sat tænderne i Sonny Short!«, sagde Melvin ivrigt, »eller hvis du kunne samle et spand om Smoky her og slå Sonny Short ved væddeløbet...«

»Det,« drøvede Lance, »har jeg tænkt på. Særlig nu, hvor jeg har trænet Smoky op til at gå i sele og véd, hvordan den kan løbe.«

»Ja, det bestemt den kan!« Gamle Johnny Longtree, drengens nabo, kom gående langs den snedækkede sti mellem deres blokhuse. »Jeg iagt-tog, da du trænede halvpen op, Lance. Du kan håndtere væddeløbs-hunde.«

Lance rødmede. En sådan ros fra gamle Johnny, der havde kendt de store hundredage og de store hundepodrætter, betød virkelig noget. »Jeg havde min første slædehund, da jeg var så ung, at den var højere end mig. Men det var en sele-

hund. Det er den eneste slags, jeg kender. Smoky er en væddeløbs-hund, og så følsom, at den har givet mig megen hovedbrud.»

»Hunde er hunde!« Old Johnny fejede hans ord væk. »Enten bruger du din pisk, og du ødelægger dem, eller du bruger din pære og oplærer dem. Hvad har du tænkt dig at gøre med denne hund? Beholde den?«

»Jeg annoncerede i bladet efter ejeren,« sagde Lance, »men ingen lod høre fra sig. Jeg gik til politiet, og de sagde, at Smoky uden tvivl var en af de hunde, som folk svigter, når de drager afsted, og den er nu lovligt min. Så jeg har den plan at tage den med mig tilbage til floden, når skolen er forbi til foråret.«

»Yukon floden?« spurgte Johnny.

»Kuskokwim,« svarede Lance.

»Mine forældre, Bill Crawford, bor ved Sleetmute, midt i floden.«

»Naturligvis!« Johnny så på Lance med fornyet interesse. »Bill Crawford er det, som du mindede mig om. Jeg kendte dine forældre, da din moder underviste i skolen, og din far var handelsrejsende. Han plejede at tage hunde i pleje om sommeren — havde mine en sommer. Hundehotellet kaldte vi det. Holder han stadig hunde?«

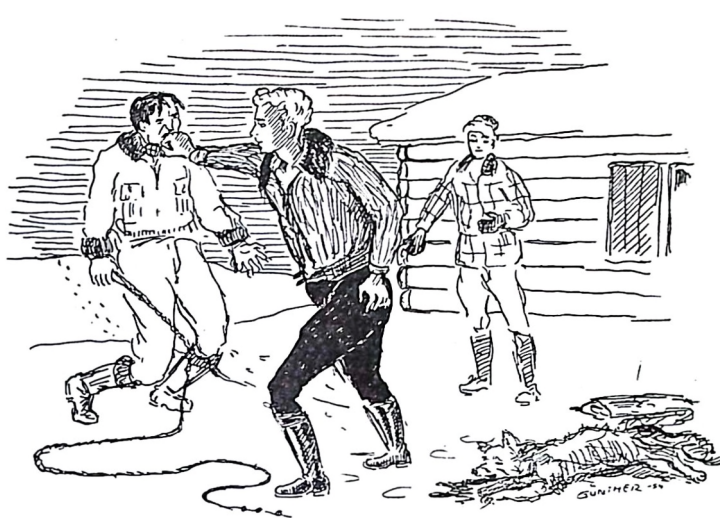
»Ja. Sidste vinter var der en mand, der skulle rejse bort, der efterlod sine hunde hos os og bad os bruge hundene. Far og jeg tog dem og drog ud for at finde land. Vi fandt noget ved et vandløb, han havde opdaget for 30 år siden. Det viste sig at være godt, så sidste sommer begyndte vi at behandle det.

»Jaså, godt for dig!« Johnny grinede, idet han gned sin skæggede hage med siden af sin tommelfinger. »Bill sagde altid, at når du blev gammel nok, kendte han et vandløb. Går du i skole her i vinter?«

»Ja. Moder underviste mig hjemme, men hun ønskede, at jeg det sidste år skulle gå her på den højere skole. Jeg længtes meget efter floden, og da jeg kendte til hunde, lavede jeg et seletøj til Smoky og lante din væddeløbslæde blot for at følge det samme igen.«

Ved at høre sit navn, kom Smoky tilbage og sprang op ad Lance, idet den dansende på sine bagben bad om opmærksomhed.

»Du har en væddeløbshund der,«

lo Johnny. »Men een hund er ikke nok. Jeg ved, hvor jeg kan låne et sæt Seppala Siberians, hvis du bryder dig om at bruge dem i vinter.

Om han brød sig om det? Lance så ned på Smoky, idet han håbede, at Johnny ikke kunne se, hvor meget han brød sig om det. Men føde til hundene kostede penge. Hans forældre, der havde lejet jord til næste sommer, havde nægtet sig selv enhver luksus for at kunne sende Lance til skole.

»Nej tak,« sagde Lance, »een hund er alt hvad jeg har tid til at tage mig af.«

Johnnys kloge blå øjne studerede Lance nøje. »Ja, det tænkte jeg nok, men i hvert tilfælde løber de i sæsonens første væddeløb i morgen eftermiddag. Mon du ikke har tid til at se det. Lad os tre gå derhen sammen.«

»Udmærket,« samtykkede Lance.

Hundevæddeløbets startlinie var markeret på den sneklædte is ved Chena floden lige over broen. Dette var bekvemt for væddeløbstilhængerne fra lejrene ved Graehl, hvor drengene boede, og Garden Island, også på nordsiden af floden, og for beboerne i Fairbanks på sydsiden.

Johnny, Lance og Melvin, sammen med over et tusind andre tilskuere gik hen bag startlinien. 14 spand, bestående af et hundrede og tolv hunde, ventede der.

»Hvor kommer pengene til dette

fra,« spurgte Lance ud fra sørgelig erfaring med hensyn til de udgifter, der var forbundet med at have et hundespand.

»Åh, det bliver allsammen skænk- ket,« Johnnys tone var stolt over hjembyen, kunne man mærke, »af forretninger og professionelle folk i Fairbanks.«

»Jeg læste, at pengepræmien var skænket af købmændene,« sagde Lance, »men kun fire mænd kan vinde noget hver lørdag. Hvad så med de andre ti?«

»Det går af købmændenes egne lommer,« tilstod Johnny bedrøvet, »hundevæddeløb er forskelligt fra anden sport. Den mest ødelæggende sport på jorden — for købmændene. Men det holdes ikke for disse eller for penge — det er for hundene. Og tilskuerne. De ser slædehundevæddeløb så god som noget andet sted i verden her hver lørdag — og langt den bedste i marts, ved det nordamerikanske mester-skabsløb. Vinderen af dette vil tjene noget. Resten vil hjælpe til med at fremføre et skuespil — og prale mere eller mindre med deres hunde!

Hundespandene samlede sig parat til start. Sonny Short havde trukket første plads, og var på vej ind på startbanen.

Sonny viste et tandpastasmil til ære for publikum. Hans hunde for rundt, nogle gæde, andre stønnede, idet de viftede med halerne.

Et par hunde lige foran Sonny kom til at støde ind i hinanden meget hårdt. Øjeblikkelig stivnede begge hunde, hævede skuldrene for at synes større på den måde vilde dyr bærer sig ad, når de vil slås. Til Lances forbavelse var Sonny fuldstændig ude af stand til at forstå dette sikre tegn på ubehageligheder.

Sonny rev sin pisk frem fra sin jakke, hvor den havde været slynget om hans liv. Hundene, der var døde for Sonnys råb, idet hver troede at piskelagene var bid fra den anden, kæmpede endnu mere rasende. Lance dukkede under barrieren og ind i kampen.

Dette var Lances element. Han bevægede sig så hurtigt og instinktivt som de kæmpende hunde selv. Hans hænder, der var stærke fra grave- og skovlarbejde, skød frem og greb i gabet på den hund, der havde det farlige tag i den anden hund. Hans fingre søgte åbningen mellem tænderne og pressede de sammenknebne kæber fra hinanden. I samme øjeblik løftede han en mokasinklædt fod og pressede den anden hund ned i sneen.

»Jeg har fået denne. Tag du den anden,« råbte Lance til Sonny.

»Jeg vil tage mig af mine egne hunde på min egen måde!« Sonnys stemme var hæs af raseri. Grufuldt faldt hans pisk ned over hunden, som Lance holdt og på det andet dyr. Igen og igen.

På dette tidspunkt var hele Sonnys hundespand fuldstændig kuert. Lance gav slip på hunden, som han holdt og vendte sig mod Sonny, stadig sammenkrøbet. Sonny fortsatte med at svinge pisk.

»Det er nok. Stands det!« råbte Lance roligt.

Sonnys ansigt var en grimace af raseri. I et sekund så Sonnys sorte, vredefulde øjne lige ind i Lances, og Lance læste hans hensigt, men ikke i tide til at kunne undgå

slaget. Sonnys tunge pisk ramte Lance tværs over det ene kindben, og en blodstrøm sprang frem.

Sonny lod pisken falde og knælede ned ved Lances side, idet han lod en arm glide om hans skuldre. »Åh, det gør mig ondt!« Atter viste publikumsmilet sig på Sonnys ansigt. »Jeg troede, min hund havde bidt dig. Jeg ville ramme den. Jeg ved blot ikke meget om, hvordan jeg skal bruge en pisk.«

»Jeg lagde mærke til, at du havde en ved hånden — men skjult!« Det var Johnny Longtrees stemme. Johnny havde en egen måde at udtale ordene, når han var vred.

»Jeg har altid en med mig,« sagde Sonny højt, »for at beskytte mine hunde.«

»Tyve sekunder,« råbte startmanden.

Lance nåede lige at komme til side, som Sonnys hunde drog afsted. Det var en fin start, medmindre man kendte hundene, vidste at de fløj så hurtigt, med deres haler mellem benene og med sidekast bagud, fordi de var bange for pisk.

»Hvordan har du det?« spurgte Johnny Longtree. Du ser forfærdelig ud! Vil du hjem?«

»Nej, jeg har det godt. Men er mit øje beskadiget? Jeg kan ikke se ret godt.«

»Det ville ingen kunne,« sagde Melvin Carlson, »med det ene øje fuldstændig opsvulmet.«

Lance så spand efter spand komme til startlinien, friske og vilde, starte og løbe som om de kunne løbe hundrede miles uden at trætte. Synet og lyden af dem, den mægtige energi i enhver af deres bevægelser, bragte erindringen om løb, han havde deltaget i, tilbage til ham. Så kom det sidste løb og startede ned af flodbanken.

»Den Sonny!« gryntede Johnny. »Kører kun hunde for at vise, hvor udmærket han er. Sidste år vandt Sonny det nordamerikanske væddeløb, som de holder her i marts. Nu er han for vigtig til at køre sine hunde, så han kan få dem under kontrol.«

Det var et chock for Lance. Sonny Short, som kunne slå en udsult hund til døde og som ikke kunne forstå tegnene på ubehageligheder mellem to af sine egne hunde, var champion ved det nordamerikanske hundevæddeløb!

Johnny fortsatte: »Disse hundevæddeløb har en masse penge til præmier, stor publikumsinteresse, mange hold hunde. Men ingen kombination af en god hundepedrætter med et godt hundespand. Nu, hvis den rette mand havde syv gode hunde — og jeg er kommet i tanke om at låne flere til dig, Lance...«

Johnny afbrød, da råbene: »Vinderen, vinderen« lød op ad floden. Sonnys grå hunde kom frem langs floden. Sonnys tænder skiltes i hans publikumsmil, da han vinkede til de jublende tilskuere.

»Vor helt!« mumlede Melvin Carlson vrængende.

Men Lances ene åbne øje hvilede på Sonnys hunde. Frossen ånd stod dem ud af de åbne gab, frosne hvide mærker på deres pels, der mødtes nede på deres rygge. De bar deres haler naturligt nu, og de så ikke på Sonny, eller på tilskuerne eller på hinanden. De havde løbet alt hvad de kunne og følte sig tilfredse, idet de så frem til god føde og søvn.

Så kom et andet spand ind, og atter et. Forfrosne hunde, førere med hoveder som snebolde fra deres egen ånde, der var frosset fast i kraverne på deres skindhuer. Alle disse spand, der var draget ud for at kæmpe til det yderste, disse førere, som havde været så oprevne og nervøse, var nu alle trætte, og kørte langsomt frem sammen. Lance følte en længselsfuld smerte efter at køre på sporet, som disse mænd havde gjort.

»Johnny,« Lance vendte ansigtet mod den gamle mand, »du sagde, at du kunne låne et par Seppala Siberian hunde til mig. Måske nogle flere. Står det tilbud stadig ved magt?«

Johnny vendte sig mod Lance, og et triumferende smil bredte sig over hans ansigt.

»Ja, det kan du vædde på!«, eksploderede Johnny.

Lance og Melvin var på vej hjem fra skole den følgende eftermiddag, da de hørte et frygtelig støj.

»Det lyder, som om en hund kæmper — i vor gård!« Lance standsede og lyttede. »Måske er det omstrejfer, der slås med Smoky!«

Lance begyndte at løbe. Melvin fulgte tæt bag ham, glidende og snublende, og beundrende Lance's sikre fodtrin. Særlig da Lance kun kunne se ud af et øje. Da Melvin

FORSIDEBILLEDET

fik 1. præmie i ældste gruppe i MAGASINET'S fotokonkurrence. Det stammer fra Blair Atholl og er taget af TF Aksel Nielsen, Anders Billes trop.

næde op på siden af Lance, var denne på motorvejen lige foran deres hytte. Smoky var all right. Men der var nu to yderligere hundehuse i gården, der var anbragt pænt ved hver side af Smokys hus. Og lænket til de nye huse var hunde, som enhver hundevæddeløbsmand drømmer om at se i sin gård, men sjældent ser nogen steder.

Hundene havde endnu ikke set drengene. Den ene hund var fuldstændig hvid. Den var for meget viklet ind i sin lænke til at kunne springe omkring, men Lance kunne ud fra dens store bryst og kraftige, lavstammede krop, at denne hund ville være en utrættelig løber.

Den anden hund var hvid med grå og brunlig ryg og den samme kraftige løber-krop som den hvide. Denne hund og Smoky var i et muntert slagsmål på skrømt, idet de for rundt i deres lænker, rejste sig på bagbenene, brødes i nogle få sekunder og for så igen rundt om hinanden. De tre lavede et spektakel som en hel kennel fuld af hunde kunne være stolt af.

»Dette er Seppala Siberians,« sagde Lance langsomt, fuldstændig fortabt i beundring,« og hvilke sjældne dyr!«

Smoky opdagede Lance og ignorerede med det samme Siberian-hunden, som han havde leget med for at byde Lance velkommen med en glad gøen og logren.

»Det lød, som om du var kommet,« sagde Johnny. »Godt, der er dine hunde. Den hvide er King, den grå er Sepp, som er en forkortelse for Seppala. Hvert er halvdanget år gamle. Tror du, de kan bruges?«

Lance brød sig slet ikke om at svare på det. Han gik hen og klapede Smoky først for at hindre jalousi. Så gik han hen til King, den hvide Siberian, for at frigøre den. King sprang øjeblikkelig ind i sit hus og trak sig så langt som muligt tilbage.

»Den hvide hund er forfærdelig sky,« sagde Johnny. »Den er aldrig blevet skældt ud. Men en mængde Seppala hunde er sådan. Det er ræveblodet i dem.«

»Du er vel nok en hund, King!« sagde Lance varmt. »Pragtfulde ben, masser af plads til lungerne, en stærk ryg, tæt pels. Og sejt. Hvordan kan det være, at den er så stærk, Johnny?«

Ejeren var en guldgraver,« fortalte Johnny, »hunden gik løs om sommeren i højdedragene. Så blev guldgraveren gift. Hans kone insisterede på at ville bo i en lejlighed i byen om vinteren, så han kunne ikke holde hund. Sepp er også stærk,« tilføjede Johnny. »Han har kun været bundet om natten, og jagede kaniner om dagen. Der var blot det, at han begyndte at jage husdyrene også, og naboerne protesterede.

»Kan hans ejer ikke træne ham ud af det?«

»Nej! Den tilhører en Mrs. Wilson,« sagde Johnny, »og hun kan hverken træne ham ind eller ud af nogeting!«

Lance lo. Der var et udtryk af forståelse i Sepps leende øjne. Med træning ville den være i stand til at frembringe et regulært arbejde i et spand.

»Jeg fortalte hende,« sagde Johnny alvorligt, »at hun burde lære hunden at passe på. Men nej, hun ødelagde, hvad der burde være et fint dyr, ødelagde den fuldstændig. Nu kan hun selv ikke klare ham, så hun har fået den idé, at den burde være i et spand. Ønskede at låne den til Sonny Short! Jeg var i sandhed forhippet på at få den ind i din gård.«

»Tak skal du have,« sagde Lance. Han så på den hurtige, glade Sepp og begyndte med det samme at tage mål af ham, spekulerede over veje til at træne ham. »Sig mig, Johnny, hvor kom disse hundehuse fra?«

»Min gård,« svarede Johnny. »Efterladt fra mine egne hundedage. Og nu passende for dit hundespand.«

»Det har bekymret mig,« tilstod Lance.

»Du kender konstruktionslejren her i Graehl? Kokken er Gamle Flapjack Ferguson, en af mine venner. Han føder hundrede mand. Ved aldrig, hvor mange der vil vise sig til måltiderne, med byen så nær, men han er nødt til at koge nok til alle. Så han har altid noget mad tilovers. Jeg har arrangeret det sådan, at du kan få noget kød hver aften.«

»Tak skal du have, Johnny, du har sandelig tænkt på alt!«

De tre stod der i tavshed og så på hundene. Lances hjerne vandrede ivrigt fremover til den kommende vinter. Hundreder af miles hundespand, fornuftig, hjertebanken, uventede eventyr.

»Jeg vil give denne Sonny Short slemme timer, hvor han kan begynde at blive bekymret over sin titel!« sagde han men beslutsomhed. Men selv medens han talte, var han klar over, at Sonny og hans pisk ville blive et slemt par at hamle op med.

Lance gættede overhovedet ikke på, hvor langt den arrogante og jaloux hundekører ville gå for at fastholde sit championskab.

(fortsættes i næste nr.)

Læs om FN-DUELIGHEDS-
TEGNET på næste side, og
vær med i månedens FN-
KONKURRENCE. Læs her-
om side 39.

Hvordan går det med duelighedstegnene?

Dette duelighedstegn synes at have ført en ret upåagtet tilværelse, og det er synd, for ved at arbejde med det får du et glimrende kendskab til og forståelse af andre nationers forhold. Mon du derfor ikke skulle interessere dig for dette duelighedstegn?

Hvis du har været med i en jamboree eller anden international lejr, eller måske i den kommende sommer skal have den store oplevelse, som det er at være sammen med spejderbrødre fra andre lande, så var der måske en grund mere til at få FN-mærket med blandt dine forhåbentlig mange duelighedstegn. Hvad skal du så kunne?

- 1: Have kendskab til mindst tre fremmede landes folk, geografi og historie. Landene skal være beliggende i tre forskellige verdensdele.**

Jeg ved ikke, hvor dygtig du er til geografi, for vi kommer jo ikke uden om, at det første krav snuser til dette skolefag. Men uanset din dygtighed i dette fag, så må du hellere læse lidt mere om de tre lande, du vælger. Husk nu, det skal være lande i tre forskellige verdensdele. Måske er der lande, som du af den ene eller anden grund har særlig forkærlighed for, og så var det naturligt, at du valgte dem. Hvis det derimod er dig ligegyldigt, hvilke lande det skal være, var det sikkert en sund tanke at vælge nogle lande, som du ikke har så megen kendskab til på forhånd og så lære noget om dem. Måske har din skole et bibliotek, hvor du kan hente den fornødne viden, ellers må du henvende dig på et kommunebibliotek, hvor der altid er flinke bibliotekarer, der vil hjælpe dig med at finde de rette bøger.

- 2: Have korresponderet regelmæssigt og i mindst 6 måneder med en udenlandsk spejder.**

Hvis du har været med i en international lejr, skriver du måske allerede sammen med en kammerat, og så er der jo ikke noget problem med at finde en udenlandsk spejder. Det kunne også tænkes, at I har en frændetrop, og det ville være naturligt at få kontakt med en

GAMLE VIBE

fortæller om

FN

duelighedstegnet

af denne trops spejdere. Er disse to muligheder ikke til stede, kan du få hjælp af Danske Spejders Fællesudvalg. Så sent som i sidste nummer af Spejdersnes Magasin kunne du læse, at der var flere udenlandske spejdere, der ønskede at få pennevenner her i Danmark. Har du et særligt ønske med hensyn til at korrespondere med en spejder fra et bestemt land, kan du skrive til ovennævnte fællesudvalg. Adressen er: Danske Spejders Fællesudvalg, postboks 44, København K.

Sproget kan være en vanskelighed. Ud over de nordiske lande kan du ikke påregne at betjent dig af dansk. For de flestes vedkommende bliver det sikkert engelsk, man skal benytte sig af, da det er det fremmede sprog, der sædvanligvis bliver læst mest i skolen.

- 3: Have kendskab til spejderbevægelsens internationale opbygning og det internationale spejdersamarbejde (konferencer, jamboreer, rovermoots, gilwelltræning, indabas o. s. v.).**

Spejderbevægelsen er stiftet af Lord Robert Baden-Powell i 1907 i England. Andre lande fik nys om bevægelsen, og snart voksede der i et stort antal lande en spejderbevægelse frem, som var baseret på Baden-Powells idé.

I 1920 holdtes i London en jamboree, hvortil der kom spejdere fra mange lande. Ved denne lejlighed kåredes Baden-Powell til verdensspejderchef, og fra det tidspunkt daterer den internationale spejderorganisation sig.

Hvert andet år afholdes en international konference, hvortil hvert land kan sende repræsentanter — lige stort antal fra hvert land —, og på denne konference vælges en international komité på en halv snes medlemmer. Det daglige arbejde varetages af det internationale kontor, der har sæde i London, hvor Dan Spry er direktør.

Jamboreerne er bevaret. De afholdes hvert fjerde år og i skiftende dele af verden. I år for første gang uden for Europa, nemlig i Canada.

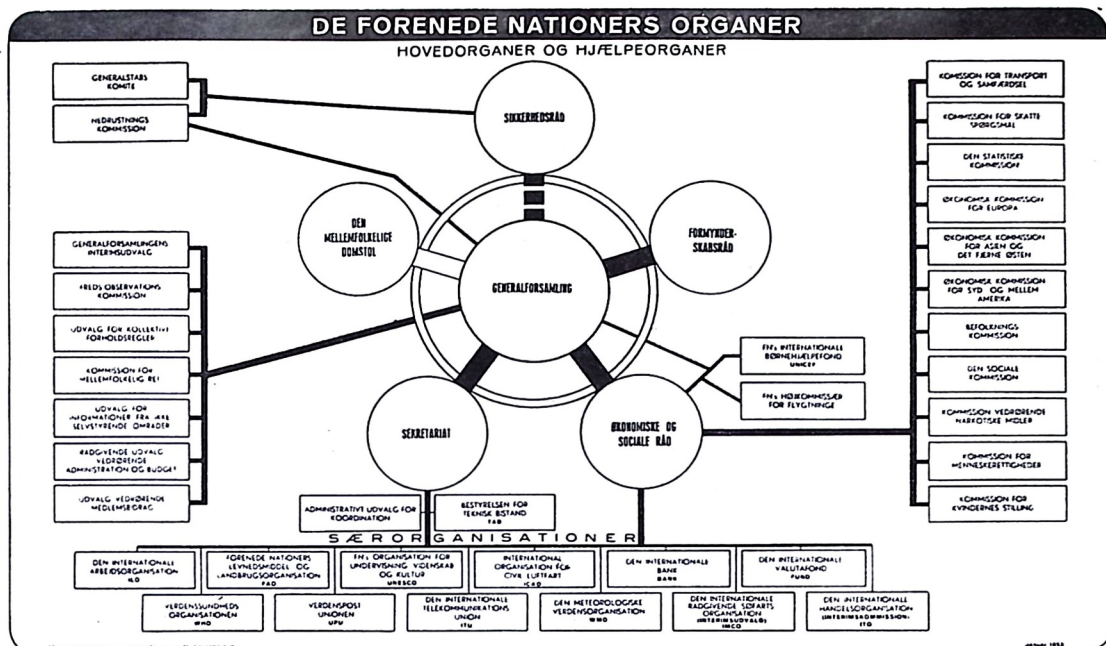
Rovermoots er internationale rover-stævner, der også afholdes hvert fjerde år. I 1953 var der rovermoot i Schweiz. De svarer altså til spejdersnes jamboreer.

Gilwellkursus, der er førertræningens sidste led, gennemføres efter internationale retningslinier, der skyldes Baden-Powell selv. Det er således, at alle ledere af gilwelltræningen verden over skal have gennemgået gilwellkursus på Gilwell Park, der er beliggende i Essex, og som er sædet for den internationale førertræning. Herhjemme begyndte gilwelltræningen i 1927.

- 4: Have lavet et album eller en scrapbog omfattende et tidsrum af mindst 6 måneder, som giver udtryk for, hvad der har rørt sig nationalt, sportsmæssigt, kulturelt og spejdermæssigt i et fremmed land (f. eks. i tilknytning til pkt. 2 og 7 C).**

Her må du naturligvis støtte dig til, hvad du kan få af oplysninger gennem aviserne og ved korrespondance med din udenlandske spejderkammerat. Du kan både klippe tekst og billeder fra aviserne og blade og derved skabe en livlig scrapbog. Det er en meget fornøjelig del af duelighedstegnet, dette at være på jagt efter »stof«.

HOVEDORGANER OG HJÆLPEORGANER

Om opbygningen af FN kan du se på tegningen her på siden.

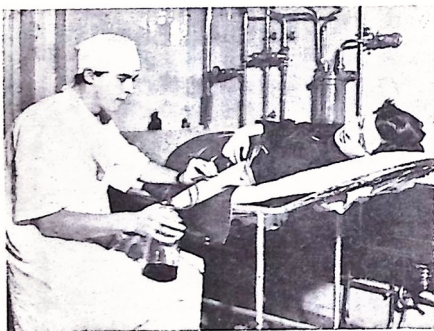
Du behøver altså blot eet af ovennævnte tre punkter, og der er vist ingen tvivl om, at punkt B i første omgang kan virke lidt vanskelig, men I har altså også muligheden for at vælge A eller C.

Gamle Vibe.

**LÆS om FN-KONKURREN-
CEN side 39. I tilslutning til
artiklen om FN-DUELIG-
HEDSTEGNET udskriver
SPEJDERNES MAGASIN en
konkurrence med 27 præ-
mier.**

1. Donor rekvireres på SerumInstitutet.
2. Donor tilkaldes. De fleste donorer har af deres arbejdsgiver tilladelse til at blive tilkaldt på deres arbejdssted.
3. Det gør ikke ondt, og det varer kun et par minutter.
4. En blodtransfusion. Det er her den gamle alborgspejder, professor, dr. med. Jens Foged, der kontrollerer blodoverførslen.

Doktor, patienten på nr. 21 har fået en blodstyrning, vil De se på ham?

Ja, jeg skal være der med det samme. Den vagthavende læge rejser sig og haster gennem afdelingen hen til nr. 21.

Patienten ligger nu fuldstændig stille hen, en dødlignende bleghed ligger over hans hud, pulsen er svag, men han lever stadig.

Blodtransfusion, siger lægen, der er ikke andet at gøre. Har patienten nogen slægtninge?

Vi har ikke adressen på nogen i hvert fald.

Så ring til SerumInstitutet og bed dem sende en donor i en flyvende fart.

Ja. — Sygeplejersken er allerede på vej til telefonen.

Det er SerumInstitutet.

Kan De sende en donor til X-hospital, afdeling 2. Han skal være af type A.

Vi skal gøre, hvad vi kan.

Det er midt på formiddagen, og medens læge og sygeplejerske gør klar til transfusion, gør personalet på SerumInstitutet alt, hvad der står i deres magt for at skaffe en donor.

Det første par steder, hvortil man ringer, er der noget i vejen, men omsider lykkes det. En donor med den rette blodtype er parat.

Der kommer en ambulance om et øjeblik, vil De hurtigt gøre Dem klar til at tage af sted.

Donor skynder sig ned på gaden, hvor man et øjeblik efter kan høre ambulancens tuden, og så er den der. Ud springer en Falckmand, og i løbet af et øjeblik er donor anbragt inde i ambulancen, og nu går det for fuld fart af sted til hospitalet. Overalt viger trafikken for udrækningshornets tuden, og det varer ikke længe, før ambulancen ruller gennem hospitalets port.

Tak, fordi De ville komme og hjælpe os, lyder det fra lægen og sygeplejersken, som står klar ved et undersøgelsesbord.

Et øjeblik efter ligger donor oppe på undersøgelsesbordet, en staseslange bliver lagt om overarmen, så åren kan træde frem — en smule æter på stedet, en kanyler føres ind i åren, og det sunde, røde blod står frem i en lille stråle, der opsamlles i en kolbe med lidt saltvand.

Nu mangler der ikke ret meget.

DET GÆLDER ET MENNESKELIV

Læs om Bloddonororpsets udvikling

— Så nu er vi færdige.

Der er blevet tappet 500 ccm.

Må jeg takke Dem en gang til, siger lægen, De har rimeligvis reddet et menneskeliv. Nu vil sygeplejersken give Dem en opstrammer.

Donorkorpset forberedes.

På grundlag af sit kendskab til de engelske rover-spejders blod-donorvirksomhed, foranledigede landsretssagfører Tage H. Carstensen i 1931 en undersøgelse for at få konstateret, om der her i landet var behov for frivillig donor-tjeneste overfor hospitalerne i de tilfælde, hvor man ikke fra patientens familie eller pårørende kunne få den fornødne assistance. Denne undersøgelse foretoges af daværende reservelæge på Bispebjerg Hospital Jens Foged, der fra første færd var meget interesseret i planerne, og som straks havde lovet at påtage sig det lægemæssige ansvar, såfremt et sådant foretagende skulle blive til virkelighed. På grundlag af indgående undersøgelser blev det snart fastslået, at der kunne være anvendelse for en organiseret blod-donortjeneste, men i hvor vid udstrækning hospitalerne ville gøre brug af en sådan var endnu uvist. Det viste sig dog ret hurtigt, at man havde handlet rigtigt ved at tage sagen op, idet de nærmest følgende år gav en stadig stigende anvendelse af blodtransfusion, ikke blot ved ulykkestilfælde, men efterhånden også ved en række af større og mindre operationer og alvorlige sygdomme.

Organisationen tager form.

På grundlag af et tilbud fra Det Danske Spejderkorps om at stille et antal voksne spejdere, hovedsagelig rovere og førere, til rådighed for blodtransfusion på københavnske hospitaler, udarbejdedes nu en organisationsplan, og samtidig opstillede de regler, der skulle være betingelsen for spejdernes bloddonortjeneste. Praktisk talt de samme regler, som danner grundlaget for

tjenesten i dag. I tilslutning hertil udarbejdede Jens Foged gennem undersøgelser af de første 30 spejdere, der havde meldt sig, en plan for den nødvendige kliniske undersøgelse og de betingelser, som man måtte opfylde for at kunne være donor.

Man var straks klar over, at den lægelige administration, og først og fremmest blodtypebestemmelser og tilkaldelse af donorer, ikke hørte hjemme på en hospitalsafdeling, men at Statens Seruminstitut måtte være det rette sted for centraliseringen af et sådant arbejde. En henvendelse til dr. med. & jur. Thorvald Madsen, den daværende chef for instituttet, med forespørgsel om man herfra ville påtage sig de nævnte opgaver, blev da også straks mødt med den største venlighed og forståelse, og den praktiske udformning overdroges dr. Ib Freuchen, der ligesom sin chef, har betydet uhyre meget for korpsets travls og udvikling.

De første transfusioner.

I maj 1932 var arbejdet sat så vidt i system, at de første transfusioner kunne foretages, idet man dog ønskede at arbejde på prøve nogle måneder med de først anmeldte 30 spejdere, for derefter at træde frem for offentligheden, når man havde det medlemstal, som efter de foreløbige erfaringer måtte være nødvendige for at kunne klare efterspørgslen, nemlig 100 donorer! I november 1932 var korpset for så vidt en realitet, som man rådede over 50 donorer, og der blev da nedsat en komité, der påtog sig ansvaret for korpsets virksomhed. Denne komité eller bestyrelse kom til at bestå af dr. med & jur. Thorvald Madsen, Tage H. Carstensen, dr. Ib Freuchen og dr. med Jens Foged.

Det københavnske donorkorps.

Først i januar 1933 trådte »Spejdernes frivillige Bloddonorkorps i København» dog officielt frem, idet man nu rådede over de første 100 donorer, et tal der hurtigt skulle mangedobles.

Provinsen kommer med.

Kort efter at det københavnske donorkorps var stiftet, blev der fra Det Danske Spejderkorps rettet en opfordring til korpsets divisionschefer om at undersøge, hvorvidt der var brug for lokale donorkorps. Dette resulterede i, at der efterhånden opstod korps flere steder i provinsen organiseret nogenlunde efter samme linier, som var gældende i København.

Landsorganisationen.

Medens det oprindelige var Det Danske Spejderkorps, der gik ind for donortjenesten, sluttede de øvrige korps, Det Danske Pige-spejderkorps, KFUM-Spejderne i Danmark og KFUK-Spejderne i Danmark sig snart til, og senere kom også DDF og Sct. Georgs Gilderne i Danmark (sammenslutningen af gamle spejdere) med i arbejdet.

Samarbejdet mellem disse organisationer var udmærket, men efterhånden som korpsets og donorerne antal voksede, viste det sig praktisk at danne en landsorganisation af donorkorps under ledelse af en kontrolkomité: Landskomiteen, bestående af repræsentanter for de deltagende organisationer, for korpset og SerumInstitutet. Desuden indtrådte en række læger, hvoriblandt de første pionerer, i landskomiteen.

Danmarks frivillige Bloddonorkorps.

Under hensyn til den store tilslutning Spejdernes og Væbnernes frivillige Bloddonorkorps efterhånden har fået fra organisationer og enkeltpersoner udenfor de ungdomskorps' kredse, der oprindeligt gik ind for bloddonorsagen, besluttede landskomiteen i 1952 at ændre sit navn til: Danmarks frivillige Bloddonorkorps, idet de enkelte korps dog som regel bibeholder deres oprindelige navn.

FALCK besøger kørslen.

Mere end 30.000 donorer.

Der er i øjeblikket mere end 30.000 donorer landet over, som på et år afgiver blod til næsten lige så mange transfusioner.

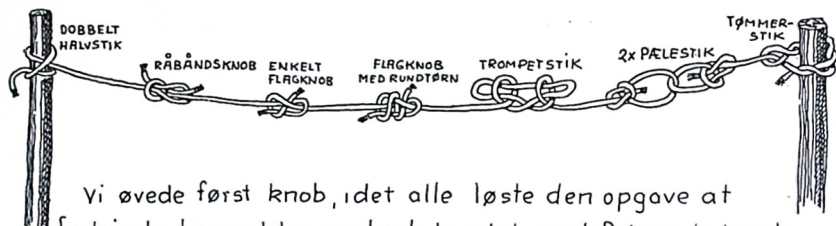
Betingelsen for at blive donor er, at man er sund og rask og er fyldt 18 år. Alle nye donorer bliver derfor — for korpsets regning — omhyggeligt lægeundersøgt, inden de indrulleres i donorkorpset.

En gang om året finder desuden en obligatorisk undersøgelse sted, der godtgør, om donor stadig kan virke som blodgiver.

Den frivillige donor skal kun træde i funktion, når det ikke har været sygehuset muligt blandt patientens familie eller pårørende at finde en egnet blodtype, eller det ikke har været muligt rettidigt at komme i forbindelse med disse.

Donors tjeneste er at betragte som en nødhjælp, og det er en forudsætning, at sygehusene kun benytter korpsets donorer i virkelige nødstilfælde.

Der er brug for flere donorer. Bliv medlem, hvis du er over 18 år.

Vi øvede først knob, idet alle løste den opgave at forbinde to punkter med reb bundet med følgende knob: Dobbelthaltstik, Råbåndsknob, enkelt flagknob, flagknob med rundtørn, trompetstik, 2x pælestik-tømmerstik.

Ved rådsilden drøftede vi forskelligt. Vi enedes om at fremstille en ny opslagstavle til troppens lokale. Det trænger til det. Vi enedes derefter om en ny patruljekode. Den gamle er blevet for kendt, det blev denne her:

SCOUT

s	a	b	c	d	e
e	f	g	h	i	j
o	k	l	m	n	o
u	p	q	r	s	t
t	u	v	w	x	y

Z, Æ og Ø kaldes 1-2-3

Trop bliver derefter til:

"TuOuToSu

Vor nye budstikke blev præsenteret. Kay har lavet den. Det er en birkestamme, gennemboret, med propper i enderne. Den rundsendes til patruljen ved ekstraordinære lejligheder.

Nyt om Landsskovmandsturneringen

Er I i gang med forberedelserne? For naturligvis skal man forberede sig. Hvad ville I sige, hvis I mødte ved Ryekol, og der slet ingen forberedelser var truffet? Hvordan skulle I gennemføre et løb, som ikke var gennemtænkt eller udlagt, hvad med forplejning, materialer o. s. v. Det var vist ikke rart at være udvalgt, hvis der intet var lavet, og vi er skam også i gang. På samme måde venter vi, at I er i gang; for det, I skal igennem, er ikke for nybegyndere, det er for korpsets bedste skovmænd, og hvad er mere sørgeligt end at se en skovmand stå og fumle med en sløv kniv og forsøge at få en træklods til at ligne en træsko, eller at se en bivuaak, hvor taget er helt i orden, mens underlaget er det bare ingenting.

TAG PÅ HIKE

Der kan endnu nås meget, tiden er velegnet til ture med formål og så kaldet hikes. Pak rygsækken og trav ud i naturen. Historien ville have været helt anderledes, hvis ikke dårligt fodtøj og vablede fødder havde spillet ind. I ved ikke, hvad I går ind til, og det er heller ikke meningen, at alt for meget skal røbes, men det er altid rart at vide lidt i forvejen, og så meget kan I få at vide, at kan man ikke svømme, er det ikke for tidligt at få det lært; — med alt det vand, vi har i Danmark og specielt i nærheden af Ryekol, må man simpelt hen kræve, at skovmænd, der deltager i landsturnering, skal kunne klare sig i vandet.

START OG ALDERSGRÆNSE

Starten og aldersgrænsen kan der også godt røbes lidt om. Deltagerne må ikke være fyldt 18 år den 7. april 1955 og skal fylde 17 år senest 1. juli 1955. Starten sker skær-

torsdag fra forskellige punkter, der ligger ca. 40 km fra Ryekol, og holdene skal herfra ad selvvalgte ruter hike mod Ryekol, hvortil de ankommer langfredag. Nå, det er ikke værd at røbe mere — resten kan I læse i Magasinets marts nr., jo, I må også godt vide, at afrejsen sker mandag formiddag.

Iøvrigt skulle de skovmænd, der endnu kan klare de krav, der stilles til første klases mærket, og som er godt inde i skovmandsprøven, have fine chancer for at få noget med hjem — om ikke præmier, der er jo ikke præmier til alle gode hold, så i hvert fald minder om en turnering, hvor de var i stand til at klare de vanskeligheder, de blev stillet overfor, med energi og humør.

Alt skal ikke være slid og slæb, der skal også være tid til det mere muntre, derfor er det af betydning, at jeres form er sådan, at I kan

holde jer vågne og være i humør hele dagen og lidt til.

100 SKOV MÆND DELTAGER

De skovmænd, der læser ovenstående og arbejder derefter, skulle have chancer for at være mellem de hold, der udtages til at repræsentere divisionerne ved Ryekol. Ialt kan der blive tale om ca. 50 to mands hold, og i de fleste divisioner vil der blive afholdt udtægesturnering. Holdene behøver ikke at være sammensat af skovmænd fra samme trop.

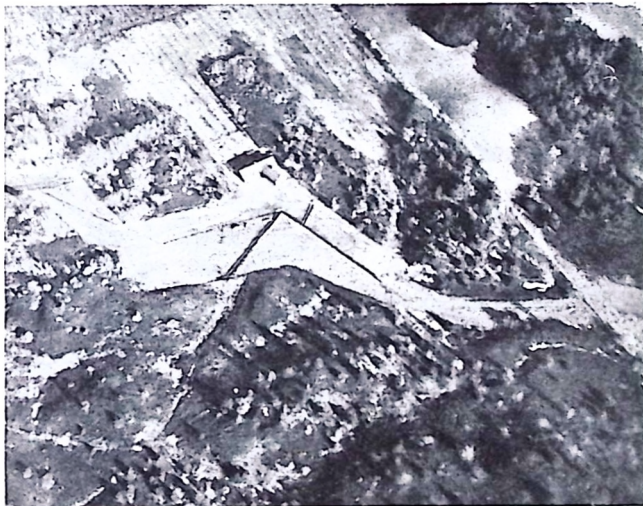
Prisen for deltagelse er 15 kr. pr. mand samt rejsen, men det er vist efterhånden skik de fleste steder, at skovmændene ikke kommer til at klare udgiften alene.

Vi venter de bedste af jer, og mon I ikke af tidligere landsskovmandsturneringsdeltagere har hørt så meget, at det slet ikke er nødvendigt at reklamere for foretagendet.

Udvalget — Allan (Robæk = Baloo), Bent (Rørsted), Robert (Olesen) og Peer Zacho samt undertegete fortsætter med forberedelserne.

Med spejderhilsen

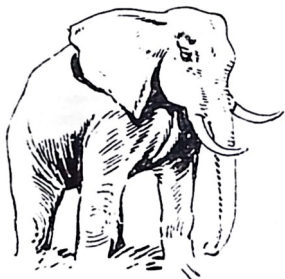
Bent Andersen.

Luftfoto af RYEKOL.

Junglebogens dyr

I husker fra Junglebogen, at alle junglefolkene havde stor respekt for elefanten på grund af dens alder og klogskab. Det fortæltes også, at det var Tha — den første af alle elefanter — som havde pløjet junglen op af jorden med sine stødtænder.

Der findes 2 elefantarter, nemlig den indiske og den afrikanske elefant. Hathi er indisk, og det er derfor denne art, vi skal høre om. Den kan blive ca. 4 m lang og 3 m høj. Hanelefanter har et par stærke stødtænder, som den bruger som våben. Stødtænderne er elefantens fortænder i overmund. Foruden som kammiddel bruges de til at rode i jorden med, til at flænske bark af træerne med o. l.

Elefanten kan ikke stående på jorden med munden, men den har heldigvis sin lange snabel, hvormed den kan tage føde op fra jorden. Den bruger også snabelen, når den skal drikke, idet den suger vand ind i snabelen og derefter sprøjter ind i munden.

I Indien holdes elefanter som

arbejdsdyr. De benyttes til transport af træstammer, fældning af træer og mange andre ting.

10. Odense flok

har med 22 ulveunger været på en 30 km vandring. Vi startede kl. 9 fra »Munkedam«. Turen gik over Højby, hvor vi spiste vor mad, derefter besøgte vi herregården »Brandstrupe«, og så gik vi mod Odense igen.

Da vi var 4 km fra Odense opdagede en af ulveungerne, at han havde tabt sin hue, så han måtte tilbage efter den og fik derved en ekstra tur på 2 km, men det gjorde han med godt humør.

»Lasse«.

10 ulveunger

fra 3. Silkeborg flok har gennemført en 30 km tur.

Vi startede en søndag morgen kl. 9.00 alle friske og veloplagte til

Alle tolv

BF Ib Kunge,

4. Aabenraa flok.

BF Tokis, Carsten Schjødt,

2. Ordrup flok.

BF Simba, Kurt Bache,

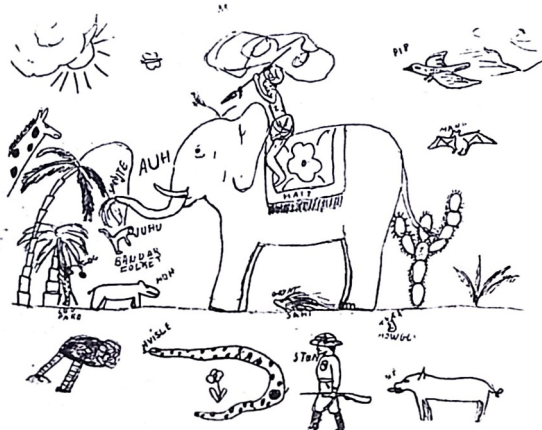
Huronflokken.

den forestående tørn. Vi spiste vore medbragte »madder« i en vejgrøft, og fik derefter så megen energi, at vi besteg »Mount Everest«.

På turens slutning var vi alle inviteret af en ulvefar til pølsegilde i hans sommerhus, der lå på ruten. Og efter denne dejlige forfriskning var de sidste km kun en leg.

MOWGLI fra Mohawkernes flok har lavet denne fine tegning ved et flokmøde. Hvis der er andre ulve, der er dygtige til at tegne, må de gerne sende tegninger ind til JUNGLENYT.

Vor gode ven — den franske ulveunge — har igen været uheldig.

Venstre hånd - højre hånd

Fortælling om en ulveunge, der gerne vil være detektiv

Fra THE SCOUT — Tegning: THORA LUND

»Nå, I to,« brød deres mor ind, »hold op med at skændes. Ginger, du kan blive til the, hvis du vil.«

»Mange tak!« sagde Ginger ivrigt. Teds mor lavede dejlige ingefærbrød. Da theen var forbi, begav Ted sig på sin papirrunde. Han skulle til mrs. Walters forretning og postkontoret for at samle materiale, og han fandt hende parat til at fortælle sin historie til alle om røveri.

»To høje mænd med tørklæder over deres mund,« sagde hun, »men jeg ville kunne kende dem igen. En af dem havde lyst hår, og den anden havde en guldring med en slange på sin lillefinger. Jeg så det, da han holdt revolveren. Ted så tankefuld ud. En ring med en slange? Hvor havde han set en for ikke ret lang tid siden. Han rynkede panden, medens han prøvede at huske det.

Ted steg igen på cyklen og kørte langsomt mod landsbyen. Hvad burde han gøre? Mrs. Walters havde været fuldstændig sikker på, at tyven havde båret en ring, men de to, som havde stjålet på postkontoret havde været mænd, og mrs. Hewington var en dame. Desuden var hun en velhavende dame.

Han var nemlig pludselig kommet i tanker om, at han havde set mrs. Hewington med en slangering, den dag han hentede sin mor.

Hvis han nu vendte tilbage til landsbyen og fortalte sin historie, ville han blive leet ud. Pludselig slog en tanke ham. Han huskede noget, han havde læst i en historie for nogle dage siden. Turde han prøve den plan? Den var måske god.

Han vendte sin vaklende gamle cykel og kørte mod mrs. Hewingtons hus. Han måtte tænke hurtigt og finde på en undskyldning for at se mrs. Hewington. Pludselig kom han i tanker om noget. Mrs. Wal-

ters havde givet ham et magasin. Det var i lommeformat og skulle leveres til et andet hus på hans vej. Han kunne lade som om han tog fejl og tage det med til mrs. Hewington.

Da han kom op ad vejen, kunne han se damen sidde på glasverandaen uden for huset. Han gik rundt om det, og så gjorde han med vilje noget meget uforskammet. Han fløjtede!

Damen så overrasket op.

»Jeg glemte et magasin til Dem,« råbte han i en gnaven tone. »Grib det, dame.« Han kastede magasinet, og mrs. Hewington gjorde en bevægelse for at gribe det, men fejlede.

»Det er ikke til mig,« sagde hun, »kom og hent det din uforskammede knægt.«

Ted grinede, da han tog bladet op. »Undskyld!« sagde han, men indvendig morede han sig. Hans slette opførsel havde gjort, hvad han havde til hensigt. Han havde det bevis, han ønskede. Nu til politiet!

Ted fløj af cyklen, da han nåede den villa, hvor mr. Walker boede. Mr. Walker var i skjorteærmer ved at tynde sine tomatplanter ud i haven. Da Ted løb op ad den lille sti og rundt om villaen, så politimanden op.

»Nå, unge Ted,« sagde han. »Hvorfor så travlt? Pas på mine planter.«

»Jeg — jeg tror, jeg har fået fat i posthustyen, mr. Walker,« stammede Ted. »Jeg har i det mindste løsningen.«

»Nå, nå,« lo politimanden. »Det er godt med dig din drillepind, unge Sherlock Holmes. Vi ved alle, at du ønsker at blive detektiv, som din onkel, men en spøg er en spøg, og du kan ikke spille politiet på næsen, ved du nok.«

»Men det er ikke min spøg,« pro-

testerede Ted. »Hør, mr. Walker.«

Ted begyndte at fortælle hurtigt, og før han var færdig, viste der sig en betænkelig rynke på politimandens pande. Da Ted var færdig med at fortælle, tørrede politimanden sine jordede hænder i sine bukser.

»Kom med ind, medens jeg taler med overbetjenten i telefonen,« kommanderede han. »Det ser ud, som om du har fundet noget der, unge Ted.«

Det var hen på eftermiddagen, da vognen kørte op for huset, og politiinspektøren steg ud. Ted lukkede ham ind og talte længe med ham.

»Godt, unge mand,« sluttede han. »jeg tager chancen. Jeg har bedt om en tilladelse til husundersøgelse, da vi i forvejen er lidt mistænksomme med hensyn til White Lodge. Hvis vi får løst denne sag, vil det for en stor del skyldes dig.«

Ted var ophidset, da vognen kørte op ad vejen til White Lodge. Da politimanden og inspektøren gik ud af vognen og ringede på, løb Ted også ud og løb stille hen til glasverandaen. Idet han var ude af syne, lykkedes det ham at høre det meste af, hvad der foregik.

Han hørte, at inspektøren sagde, at han havde tilladelse til en husundersøgelse og mrs. Hewingtons høje stemme, der protesterede mod en sådan undersøgelse. Senere hørte han inspektøren komme tilbage til verandaen.

»Kan De forklare dette, frue?« sagde han. Ted risikerede at kigge ind. »Dette« var en lysegul paryk. Og mrs. Walters havde sagt, at den ene af mændene havde lyst hår!

»John Peters, alias mrs. Hewington,« fortsatte inspektøren, »jeg har en arrestordre på Dem for anklage for tyveri.«

Ted var så ophidset, at han gav et gisp, og den ene af politimændene så ham.

»She« advarede han.

Ted iagttog, medens »mrs. Hewington,« hendes chauffør blev eskorteret ud til bilen. Så vendte hans politiven sig mod ham og sagde:

»Heldigt kup, det, mrs. Hewington var en af vore gamle kendinge, kendt under navnet »hertugen.« »Hun« og hendes ven bærer sig således ad. »Hertugen« klæder sig ud som kvinde og lader som om hun er invalide — denne gang var det

en hånd i en slynge — medens manden agerer som chauffør. De lejer et stort hus, et røveri bliver besluttet, og nogen tid efter røveriet flytter de. Men denne gang fangede vi dem.«

Politimanden så fast på Ted.

»Og jeg tror noget af æren må tilkomme dig. Hvordan bar du dig ad?«

»Ah,« sagde Ted beskedent, »mrs. Walters nævnede slangeringen hos manden, der holdt revolveren — i sin højre hånd — og jeg huskede pludselig, at jeg havde set sådan en ring på mrs. Hewingtons højre hånd. Da jeg afleverede bladene, så jeg, hun havde byttet slyngen om fra venstre til højre hånd, og jeg undrede mig over hvorfor. Jeg tænkte, hun havde glemt, hvilken hånd hun havde slyngen i, eller det måtte være for at skjule ringen.«

»Ikke dårligt,« nikkede politimanden.

»Jeg tænkte, om hun måske var en mand,« gik Ted videre, »så jeg

spillede hende et puds for at finde ud af det. Jeg gik hen med magasinet og kastede det til hende. Jeg huskede noget, jeg havde læst. Det hed i en fortælling, at hvis du kaster noget småt, for at en dame skal fange det, når hun sidder ned, vil hun sprede benene ud, så det vil falde i hendes kjole, men hvis du kaster det til en mand, samler han benene, så det ikke vil falde mellem dem ned på jorden. Jeg prøvede det, og »mrs. Hewington« samlede knæene, så jeg vidste, hun var en mand.«

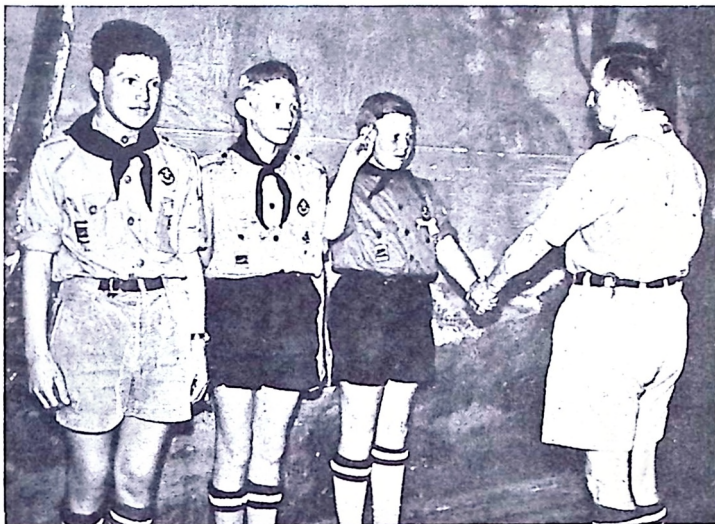
»Nå, det må jeg sige,« Politimanden stirrede på Ted. »Du er en rigtig detektiv, ikke?«

»Det vil jeg være en dag,« lo Ted. »Nu må jeg hen og fortælle Ginger, at jeg havde ret hele tiden. Det var hendes venstre hånd — men det var også den højre, og denne fejltagelse løste mysteriet.«

»Det er en frisk ulveunge,« mumlede politimanden, da Ted cyklede ned ad vejen.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Divisionschefen for Nørrelydske division, Jens Hvass, overrækker sølvkorsene til Günther, Peter og Hans.

Sølvkors for livredning

Peter Haarsløv, Hans Haarsløv og Günther Haferbier har alle tre modtaget sølvkorset for livredning. De var sidste vinter ude i Bramslev bugten i Mariager fjord, hvor de pludselig hørte råb om hjælp. Der var sket det, at en landmand, der var ude for at stange ål, var gået ud på isen, der tilsyneladende så stærk ud, men da han var kommet et godt stykke fra land med sit ålejern, brast isen under ham, og han faldt i det kolde vand. Da han forsøgte at komme op, knækkede isen under ham, og da han

ikke kunne svømme, troede han sig fortabt.

Hjælpen var dog nær, idet hans råb var blevet hørt af Peter, Hans og Günther, og under Peters ledelse mavede de sig ud til manden. De fik ham om på ryggen, og derefter lykkedes det at få ham op. Alle tre spejdere fik en våd trøje, inden de nåede land, men de klarede ellers fint den farlige situation, idet de viste en forbavsende omtanke og gjorde det helt rigtige. Vi lykønsker med de fortjente sølvkors.

Roverne

har for den kommende sommer planer fremme om at tage til de belgiske bjerge, hvor de sammen med en belgisk klan bl. a. vil drive huleforskning. Vi håber, at de til sin tid vil have noget spændende at fortælle her i MAGASINET.

1. Højbjerg-Skåde trop.

Aarhus divisionen, har indviet deres dejlige hytte beliggende i Højbjerg. Hytten er identisk med den tidligere Fløjstruphytte. Forud for indvielsen er gået mange måneders krævende indsats for at gøre hytten i orden.

Mange gaver blev overrakt ved festligheden, bl. a. skænkede divisionen et flag og Aarhus Skovkolonnen et smukt B.-P. billede.

Fra sidste Års TORBENFELDT JAMBORETTE. Sidste hånd lægges på den fine låge.

3 fra 1. Bellahøj trop bestiger Kebnekaise.

Roverne har ikke været ene om at repræsentere DDS i Lapland i sommer. Fra Bellahøj trop rejste vi 3 mand stærk med de utroligt billige svenske jernbaner til Abisko. Efter at have gjort ophold i Stockholm, Kiruna og Narvik (hvis I nogensinde kommer på de kanter, må I endelig ikke snyde jer selv for turen Kiruna-Narvik) nåde vi der til og startede ad Kungsleden med Kebnekaise — Sveriges højeste top — som mål. Kungsleden er en sti, som er afmærket med røser af turistforeningen med hjælp fra spejderne.

Om dagen vadede vi afsted gennem sumpe og stenmarker, og utallige er de elve, vi måtte vade igennem i vand til knæene. Om natten sov vi i tørvekåter med røghul i loftet, bål midt på gulvet og renhuder til at ligge på. Turens store forlystelser var hver gang vi kom til en af de mange hængebroer, som var spændt over elvene i stål-wirer; sikken en gyngetur man kunne få.

Da vi fra starten skulle have mad med til hele turen, levede vi af semuljevælling — knækbrød — suppe — suppe — knækbrød — semuljevælling osv. i en uge. Ad ruten Abisko—Alesjaure—Sälka nåede vi efter en herlig tur Kebnekaise turiststation. Her blev vi et par dage og brugte den ene til at gå op på Kebnekaise. Det blev turens største oplevelse. Start i gråvej — op gennem skyerne — og så er vi på toppen: Man står på blændende hvid sne, og solen bager ned på det kridhvide skyvattæppe,

der ligger udbredt så langt øjet rækker, et par hundrede meter nede.

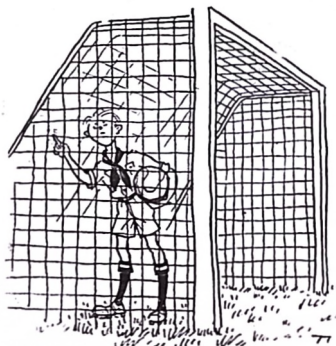
Jeg opgiver på forhånd at finde ord til at beskrive dette syn. Inden afrejsen havde vi i »Spejdersport« læst, at turen op på Kebnekaise

»ikke er for svimle (ad østre led)«, og da vi havde let

til svimmelhed, var vi lidt nervøse inden starten (vi kunne også gå ad en bekvemmere, men længere vej (vestre led), men dovenskabens sejrede trods alt). Nervøsiteten var ubegrundet, selv damer på 50 klarede nemt turen. Også dette at have højlys dag døgnet rundt var en oplevelse, selvom vi kom for sent til at se midnatssolen, var farvevirkningerne vidunderlige. Vort eneste uheld var, at Egons støvle blev opløst af det meget vand, så han måtte gå 50 km på en støvle og en strømpesok. Rejs der op og mød de smilende og festlige lapper med alle deres rener, se den vilde og storladne natur og kom hjem som os, »fjällbitna«. Turen er hverken svær eller dyr, så vel mødt på Kebnekaise!

Flamme.

FRA PRØVER OG DUELIGHEDSTEGN

— kende Davys sikkerhedsnet.

2. Randers trop har fejret sin 25-årige beståen og fik af troppens tidligere spejdere et nyt telt.

Godt nyt fra Ruds Vedby.

Lige før sommerferien sidste år startede vi en trop og flok her i Ruds Vedby bestående af 5 spejdere og 6 ulveunger. Efter ½ års arbejde er vi vokset til 16 spejdere, 6 skovmænd og 29 ulveunger, og det synes vi selv er en pæn start.

Da vi er startet på bar bund — uden penge — har vi haft travlt med at samle gammelt jern og papir, og op til jul solgte vi 200 spejderjul, hvilket troppen tjente 100 kr. på. Forhåbentlig får vi tjent penge nok ind, så vi til foråret kan købe telte og andet lejrudstyr.

Vi har allerede deltaget i Sjællandsløbet, som vi synes, at vi klarede helt pænt, og vore skovmænd har deltaget i divisionens skovmandsløb.

»Bette«.

Den 22. februar er det B. P.'s fødselsdag, og overalt i verden fejres dagen.

1. Hede trop,

Herning, har traditionen tro solgt juleneg til fordel for juleindsamlingen.

3. Godthaab trop

havde de sidste tre uger før jul travlt med at sælge juletræer, men har også samlet aviser. De mange rare penge, som er indkommet, skal være med til at billiggøre en sommerlejr i Skotland.

INTERNATIONALT

(fortsat fra side 3)

hjælpe til med, klip frimærkerne af alle de breve I kan få lov til — men pas på ikke at beskadige takkerne, klip hellere en halv centimeter fra mærket — og gem dem og lad så patruljen sende dem ind til korpskontoret (eller direkte til Boy Scouts International Bureau, 132 Ebury Street, London S.W.1.). Vi er begyndt at klippe af den daglige post på korpskontoret, og det er en stor mængde, vi allerede har samlet. Den patrulje, der til korpskontoret har indsendt de fleste frimærker inden 1. juni, vil få en præmie.

Mange af jer kender måske nogle på forskellige kontorer eller forretninger, prøv at tale med dem og få dem til at tage frimærkerne af konvolutterne til jer, de vil sikkert gerne være med til at støtte det internationale spejderarbejde. Og nu skal I ikke tro, at det altid skal være de dyre frimærker, slet ikke, alle mærker, også almindelige 5-10-15-20-25 og 30 øres mærker er slet ikke almindelige omme på den anden side af jordkloden.

Altst begynd med julekortene og så held og lykke med det. I må gerne sende frimærkerne ind til korpskontoret efterhånden, men husk at skrive patrulje og navn og adresse på en seddel, som I lægger ved sendingen, så vi kan gøre op

DUE-DAGNE TIL TÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

5. Østerbro trop
SM Heiner Nilsson
3. Aabenraa trop
Svend Hansen
3. Odense trop
Leif Jensen Schmidt

2. KL. SPEJDERE

9. Odense trop
PF Gert Lovgren
- Bellahøj trop
PF Steenberg Jensen
- Ørkild trop
PF Bent Jensen-Find
- Jens Chr. Poulsen
1. Grøndalsvænge trop
Jørgen Malta-Müller

1. Viby trop
Poul Torbensen
- Fritz Mansen
1. Søborg trop
Kurt Kruuse Jensen
3. Aabenraa trop
Jørgen Schaumburg-Christensen
5. Østerbro trop
PA Tom Norlin Petersen

3. KL. SPEJDERE

- 60 km
Ørkild trop
PF Ebbe Mørch
- PF Peter Christiansen
- Jørgen Skyttegaard
- Poul Lygum
- Torben Wancher
- Huronerstammen
- John Flint
- Jørgen Rungsted
- Arne Nielsen
- Klaus Marott

- Pionertroppen
PF Kurt Madsen
PA Gert Hansen
Henning Svendsen
Niels Ole Sølborg
Niels Larsen
5. Østerbro trop
Søren Paltorp
 1. Taastrup trop
Ole Vesterdal
 - Niels Larsen
 - Dan Hansen
 - Preben Kihl

4. KL. SPEJDERE

5. Østerbro trop
SM Heiner Nilsson
1. Grøndalsvænge trop
Jørgen Preben Larsen
1. Kong Volmer trop
PF Finn Ambus

til 1. juli, hvilken patrulje der bliver den heldige.

Med spejderhilsen

Kay Lauritzen.

KORPSKONTORET MEDDELER:

Kravene til geolog-mærket er ændret, og de er nu:

1. have elementært kendskab til de forskellige perioder i Danmarks tilblivelseshistorie,

2. kende sin egne geologiske forhold, også med henblik på terræforholdene. I tilknytning hertil udfærdige et kort, der omfatter mindst 5 x 5 km hjemlige omgivelser, og som angiver de vigtigste geologiske forekomster,

3. have en samling på mindst 30 forskellige mineraler, stenarter (jordarter) eller forsteninger. Heraf skal mindst 1/2 være indsamlet af ham selv, og en rimelig del heraf skal hidrøre fra hans hjemegn (fra skærvebunker, løse sten, grave af enhver art o. s. v.).

NB. Også de forskellige slags teglværksler, brunkul, tørv o. s. v. er »stenarter«.

FN-KONKURRENCEN

Har du læst artiklen om FN-Duelighedstegnet, prøv så at besvare følgende spørgsmål:

1. Hvad er FN's opgave?
2. Hvad betyder UNESCO?
3. Hvad hjælper vort korps UNESCO med?
4. Hvem er FN's generalsekretær?

Send dine svar — i kort form — til redaktionen af »Spejdernes Magasin« og vær med i lodtrækningen om 2 gode bøger, 10 stk. »Flag-Kit« med alle FN-flagene og 15 stk. »United Nations Photos«. Præmierne er stillet til rådighed af »Dansk samråd for De forenede Nationer« og FN's informationskontor. Fristen for indsendelsen er 20. februar.

Jokke

Øjner en chance for at komme til Canada for kun 10 kr. Han har allerede tjent pengene og sikret sig en lodseddel hos sin tørvfører.

BEKLÆDNING

VINDBLUSER til voksne ..19.85

Vende-vindbluser 48.00

VINDJAKKER, forede, til
drænge19.85

TRENCH-COAT m. ternet foer
48.00 - 58.00 - 68.00

REGNFRAKKER
udgæede dessins19.85

BUKSER
drapfarvede drilling
kun 64 cm livvidde4.85

Fløjlsbukser, forsk. stør. 9.85 - 14.85

Ternede skjorter 6 — 8 — 10 år
4.85 6.85 8.85

Khaki strømper 1/1, uld
kun størr. 6 — 7 — 8
2.50 3.50 4.50

Vandresko, store voksne størr.
19.50 - 29.50

desuden enkelte par udgæede des-
sins i mindre størrelser.

Skihuer;
restlager udsælges for 2.85

Uldslips - mønstrede og ter-
nede 2.85 - 3.85

SAS-SPISESÆT af plastic
pr. sæt 1.35
bestående af 1 stor tall.
- 1 lille tall. og bæger -
sælges kun samlet

U
D
S
A
L
G

LEJRUDSTYR -

Brugte Billy-can betræk 0.85

Emaillé tallerkener - defekte 0.48 - 0.85

Emaillé krus - lidt stødte i kanten . 0.48 - 0.85

Aluminiums gaffler 0.10

Sæbehylstre - week-end størr 0.25

Uldtæpper

de prima marine autotæpper ..29.50

Brugte **PAKSÆKKE** kun hos os
kan anvendes både som rygsæk og skuldertaske
3 sorteringer
4.85 - 9.85 - 14.85

U
D
S
A
L
G

Frasorterede knive og dolke 0.85 - 1.85 - 2.85

Tændstiketuier - patineret bronze
alm. størr. 0.85
stor størr. 1.85

B-P. plaquetter m. pletter 0.48

B-P. billeder 25 x 32 cm 0.25

Forskellige billeder i ramme
let beskadigede 1/2 pris

Cykelvimper m. spejderlilje
kun mørkeblå 0.48

Dannebrogsvimler (til rygsæk eller
cykel) 0.28

Solbriller 0.48 - 0.85

Frasorterede instruktionsbøger 0.50 - 1.00 - 2.00

Jamboreehæfter 0.25

Foto-album 1.85

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunerører
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg
Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ravnvig
Kongebrovej 28, Sørg

NØRRE FARIMAGSGADE 39
København K, telf. Palmé 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3.36.13
Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Frydendalsvej 32, København V
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret